

ОРКЕСТЪРЪТ НА РУМЪНСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ

Гостуването на оркестъра и хора на Румънското радио и телевизия в края на „Мартенски музикални дни“ беше очаквано нетърпеливо не само от русенската публика, която познава добре и цени високо тяхното изкуство. Имаше доста слушатели, пристигнали на фестивала специално, за да чуят концертите на румънските изпълнители. Първият концерт, дирижиран от Ем. Еленеску, беше едно представяне на оркестъра с програма, в която беше включена българска и румънска музика (Пипков — увод и танци от „Момчил“ и Симфония № 1 от Дж. Енеску), а също и цигулковият концерт на Брух, изпълнен малко по-романтично от Й. Войку, и малко по-вяло акомпаниран от Еленеску. Последният концерт беше традиционното за фестивала заключително изпълнение на Девата симфония на Бетховен — този път с участието и на български солисти.

Но главното внимание привличаше концертът на 5 април, дирижиран от Й. Конта. Отначало в програмата на фестивала там фигурираше първо за България изпълнение на Военния реквием от Бритън. Затова твърде неочаквано и разочароващо беше решението на румънския състав да поднесе

на българските слушатели само фрагменти от това произведение, вместо да повтори изцяло изпълнението на Реквиема, осъществено в Букурещ малко преди началото на „Мартенски музикални дни“. Както пролича от концерта, тези фрагменти са били подбрани по ред съображения, свързани с намаляването на състава (тук бяха изключени солиращите мъжки гласове, със стиховете на английския поет Оуън, които превръщат Реквиема от традиционен във „военен“ както и съпровождащият ги камерен оркестър, детският хор беше заменен със сопрани, имитиращи сполучливо тембъра на дисканти), а вероятно и с ограничените в известни моменти възможности на изпълнителите (например в *Dies irae* бяха направени съкращения на епизоди, изискващи голяма мобилизация от медните духови инструменти).

Онези слушатели, които за пръв път се срещат с това произведение на Бритън, разбира се, бяха поразени от мащабността на образите, от драматичната сила на музиката, те не обръщаха внимание нито на някои неясноти в хора, нито на някои разклащания в общия ансамбъл, за тях Е. Пе-

треску беше както винаги великолепна, макар че големите драматични кулминации няхаха онази мощ, която изисква сопрановата партия при Бритън. Но в залата имаше и доста слушатели, запознати с целия Реквием, и за тях стана ясно, че фрагментите не могат да заменят очакваната премиера, защото в тях са губи основният замисъл на тази значителна творба.

Йосиф Конта компенсира несполуките около Реквиема с едно великолепно, артистично в найширокия смисъл на думата изпълнение на Симфония № 9 от Шостакович. Там, както и в Румънска рапсодия № 1 от Енеску или в унгарските танци на Брамс и „Бадинери“ от Корели, изпълнявани като любим ефектен бис и на трите концерта, оркестърът беше неузнаваем — оркестър на темпераментни и дисциплинирани виртуози, които музичират свободно и красиво. Тази артистичност се дължи безспорно до голяма степен на диригента Йосиф Конта и може само да се пожелае това равнище на оркестъра да стане постоянно в целия му репертоар.

КИПРИАНА ДРУМЕВА